

som Del af Kassebeholdningen. Men jeg tror ikke, at han vil gøre det; jeg antager, at Finansministeren er saa meget praktisk Politiker, at han vil forstaa, at i det Øjeblik han gjorde det, vilde han straks komme i Konflikt ikke alene med det ene Ting, men med begge Rigsdagens Ting, idet jeg gaar ud fra, at Rigsdagen i Virkeligheden har forudsat, at disse Penge ikke kan bruges uden Rigsdagens særlige Samtykke. De Penge ligger nu for øvrigt ikke saaledes i Kassebeholdningen..... (*Finansministeren* [Brandes]: Jo)..... Nej, ikke saaledes som andre Penge. Der ligger simpelt hen i Kassebeholdningen et Bevis for, at vi har disse Penge til gode, og at vi kan faa dem. Først laa de i Amerika, men siden er de, saa vidt jeg ved, kommet til England. De er altsaa paa Vej hertil, men de kommer ikke hurtigt. Statskassen har altsaa Bevis for, at den ejer Pengene; men den har ikke Summen i rede Penge, som Finansministeren f. Eks. kunde anvende til at udbetale Arbejdsløshedsunderstøttelse af eller deslige. Han kan formentlig laane paa et saadant Bevis, men rede Penge er det ikke. Det er noget, vi hidtil har holdt for sig selv, og derfor er det ogsaa bedst fremdeles at holde det for sig selv.

Allerede Finansministerens Udtalelser viser godt nok, at skal vi have en Reservefond af en Størrelse, som virkelig staaer i Forhold til Budgettets — paa samme Maade som vi tidligere, om end ikke just i de senere Aar, har haft en ordentlig Reservefond —, kommer vi meget højt op. Og Finansministeren anviste desuden allerede Vej til 10-12-13 à 15 Millioner, som ogsaa kan bruges ekstra. Jeg ser saaledes ikke, at der kan være nogen Fristelse for Finansministeren til at benytte sin juridiske Ret til at bruge de vestindiske Penge; og derfor saa jeg gerne, at Finansministeren erklærede, at ganske vist havde han Ret dertil, men at det aldrig vilde falde ham ind at bruge dem uden Rigsdagens Samtykke.

Finansministeren (Brandes): Jeg har endnu nogle Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen). Jeg er ikke juridisk bundet, indrømmer det ærede Medlem, med Hensyn til de vestindiske Millioner; men jeg vil sige, at jeg er heller ikke politisk bundet, og det synes jeg, han vilde forsøge at bringe mig til at indrømme. Det er jeg imidlertid ikke, thi jeg har fra første Færd sagt, at jeg betragtede det som en Hensyns- og Udvalget, og „jeg følger den ikke“. Hvis man da vilde have gjort Ind-

sigelse, hvis man da havde ment, at Sagen var saa vigtig, at det maatte kræves, at Finansministeren skulde gaa ind paa det, som Partier i Rigsdagen mente burde ske, maatte man have sørget for at faa en anden Finansminister i Stedet for mig, som nægtede at gøre Indrømmelsen. Jeg har ikke indrømmet noget; jeg kan meget let fra Tidende citere Udtalelser af mig, men det ærede Medlem tvivler jo ikke paa, at jeg i sin Tid har udtalt det, jeg har lige fra Begyndelsen af sagt: Jeg gaar ikke ind derpaa, jeg er ikke af den Mening, at disse Penge bør opretholdes som en særlig Fond, Pengene skal gaa ind i Kassebeholdningen og ligge der akkurat paa samme Maade, som det sker, naar man træffer Aftale med en fremmed Bank, hvad vi mange Gange har gjort og endnu gør, om at anbringe saa og saa mange Penge til Opsigelse til en vis Tid; man faar saa en bestemt Rente af dem, og det er meget nyttigt for Staten undertiden at have fremmed Valuta til Brug. At dette er nyttigt for Staten, har ogsaa været en Grund, hvorfor man ikke har inddraget disse Penge direkte som Kronemønt i Kassebeholdningen, thi man har forudset den Mulighed, at det vilde have stor Betydning at have Dollars eller Sterling, og at Værdien vilde stige. Det er gjort gældende i Aviserne, at der var tabt mange Penge ved, at man ikke i rette Tid havde skilt sig af med disse Dollars og krævet dem ind paa rette Maade; jeg vil sige: Staten har tjent mange Millioner ved, at man ikke paa et tidligere Tidspunkt har forandret Dollars til Kroner, det har jeg ladet være vejledende for mig.

Det ærede Medlem faar mig ikke til at indrømme, at jeg behøver Rigsdagens særlige Samtykke til at benytte disse Millioner; noget helt andet er, hvad jeg vil gøre (*J. C. Christensen*: Netop!), det er klart som Dagen. Jeg vil ikke indrømme, at jeg behøver noget Samtykke dertil; jeg ved i øvrigt ikke, hvordan jeg skulde indhente det. Rigsdagen vil ikke kunne have nogen som helst Anelse om, hvorvidt disse Penge bruges eller ikke af Finansministeren. Jeg kan bruge de Penge paa et hvilket som helst Tidspunkt, jeg ønsker. Det ærede Medlem gaar ud fra, at Pengene ikke foreligger her i Landet; det kan han have Ret i, jeg skal af forskellige Grunde ikke komme nærmere ind derpaa. Men jeg kan, som sagt, paa hvilket som helst Tidspunkt bruge disse Penge til at skaffe dansk Mønt, og Rigsdagen vil ikke faa den allermindste Besked derom. Jeg kan ikke blive stillet for en Rigsret;